

ΦΩΝΗΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φίλοπατρία.

Δέκατον κι' ένατον μετρούντες χρόνον
'σ'την γήν έδρουόμεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— άπ'εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγα κ' είναι μόνο.
Γιά τ'ά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγα και 'σ'τό χέρι.

Πέμπτ' ήμέρα μηνός 'Ιουλίου
και βρασιμός του κλεινού Βασιλείου.

'Οκτακόσα σ'την όκτώ
και Κουβέρο τρανακτό.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθέννας νέτος σκέτος.**

μά πρό πάντων αυθωρεί
τήν διάλυσιν νά δώσθ.

Π.—Λοιπόν τί κάνεις ;
Φ.— Γρηγορώ και χαίρετώ τόν Ράλλη.
Π.—'Πές μου, μωρέ, τί γίνεται ; ...
Φ.— Δέν τάμαθες, βουδάκι ;

'Αλλ' άν ρηθός τήν άρνηθ' προς σέ τόν εμπιστόν μου,
τό σπλάγγχον έκ των σπλάγγχων μου κι' όστον έκ των
[όστων μου,
τότε νά 'πής τό σπ'ητι μου πώς έχει και μπαλκόνι,
και θά ξανόβγω μέ θυμόν
ώς ποῦ νά 'πής πάτερ ήμών
τραβώντας τό Κορδόνι,
νά ξαναρχίσω τούς θεσμούς κι' τήν δουλειά τήν ίδια
και σάν και πριν νά φορωθώ καθρόνις και σανίδια.

'Ο Θεωράκης ό παππούς
μέ πονηριά τής 'Αλεπούς
πικνεί και γράφει μία γραφή
'σ'τόν Ράλλη του τόν βλάμη
τά τόσα του τ'ά συναφή
'δικά του νά τ'ά κάμη,
και τό παληρό τό πρόγραμμα του γέρου Κορδονάτου
νά γίνη πρόγραμμα τό του.

Τέτοια ποῦ λές ό Θεωρής του γράφει, κουτόμων,
κι' ό Ράλλης πέρνει τ'ά σκυλιά
και πάει γιά τόν Βασιλ'ρα,
ποῦ μένει 'στό Τακτό.

Σύρε νά 'πής του Βασιλ'ρά πώς είμαισ' ένα κόμμα
κι' ένα μυαλό και μία ψυχή κι' ένα μονάχα σώμα,
κι' άν έστειλε 'στό σπ'ητι σου προσκλήσεις μαντάτο
είναι σάν νά 'προσκάλεσε τόν γέρο Κορδονάτο.

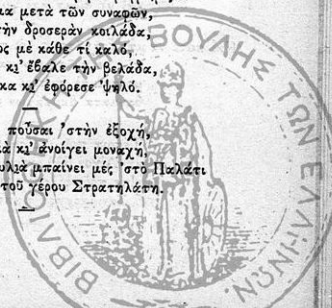
'Πήρε και τήν βελάδα του και τό 'ψηλό μαζι
κι' έτρεχαν άπ' όπισω του διάφοροι γαζοί.
Κι' έκείνος μόσχους έξοχής κι' άρώματα μυρίων
και βλέπων άντρα γύρω του και σπ'ηλαϊκ νυμφών,
και κατά φρένας και θυμούς 'σ'τόν δρόμον μερμηρίζων
του Θεωρή τό πρόγραμμα μετά των συναφών,
'σ'τής Δεκελείας έφθασε τήν δροσεράν κοιλάδα,
πούναι σωστός Παράδεισος μέ κάθε τί καλό,
κι' έβγαλε τό σακάκι του κι' έβαλε τήν βελάδα,
κι' έκρυψε τήν ρεπούμπλικα κι' έφάρσε 'ψηλό.

'Πές του, τρίχα μου χρυσή,
δίγας νά πολυλογώ,
πώς ό γέρος είσαι σύ,
πώς ό Ράλλης είμ' έγώ.

'Πές του τ'ά καινούρια κάζα
κι' όλα μας τ'ά περασμένα,
και νά σου χάριση βάζα
καθώς 'χάρισε κι' έμένε.

'Πές του και νά γρηγορή
και τό Σύνταγμα νά σώσθ,

'Ανοίξε πόρτα Παλατιού, πούσαι 'σ'την έξοχή,
κι' ή πόρτα τρίζει 'ξαφνικά κι' άνοίγει μοναχή,
κι' ό Ράλλης δίγας τ'ά σκυλιά μπαίνει μέ ; 'στό Παλάτι
νά 'π'η γιά τ'ά βελήματα του γέρου Στρατηλάτη.

Είπαν γὰρ τὴν κατάστασι καὶ τὰς τρεχούσας δράσεις, καὶ ἐν μέσῳ τῶσαν συμφορῶν καὶ κλύδωνος δεινῷ τί στάσι θά κτηρήσωμεν σὲ Προσβυτῶν ἐνστάσεις καὶ ἀπέναντι τῆς στάσεως τοῦ Παππαστασίου.

Συνομιλία φαίνεται πῶς ἔγινε κρυφῆ καὶ γὰρ τὸ καθυπόγραμμα καὶ γὰρ τὰ συναφῆ. Πνεῦμα λαμπρὸν συμβιβασμοῦ καὶ ἀγάπης ἐπεφοίτησε, καὶ μετὰ συγκινήσεως ἤγηγε καὶ ἵστον Διάδοχον καὶ λέν πῶς ἐσυζήτησε περὶ τῆς Διοικήσεως, ποῦ σήμερα, βρεῖ Περικλῆ, δὲν εἶναι σὺν καὶ πρῶτα, μὰ τὴν ἐτροποποίησι τὸ χερί τοῦ παπποῦ συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ πρὸς τὰ καθεστῶτα, καὶ καταντίπ ἀλλοιώτικη θὰ γίνῃ τοῦ λοιποῦ.

Καὶ ἄλλα πολλὰ κ' οὐβέντησαν, καὶ ἔκανε μία ζήτησι, καὶ τὰ τζιτζικια ἤρῳαξαν ἵστον δένδρων τὰ κλαδιά, καὶ τῶν θεσμῶν ὁ τζιτζικια, ὁ Θεοδώρς τούτεστι, ἔπεριμενε τὸν σύντροφον μὲ ἀνήσυχη καρδιά.

Καὶ ἄλλοι πολλοὶ τὸν πρόσμεναν ἐκεῖ ἵστον Στρατηλάτου, καὶ ὁ Ράλλης ὁ κυνόφιλος ἐπῆρε τὰ σκυλιά, ἔχαίρετῳς τὸ Ἀνάκτορον καὶ ἔβγαλε τὰ καλά του, καὶ ἀμέσως ἔκακοφόρεσε τὰ ροζα τὰ παλιά, καὶ ἵστον Ἀθήνα ἔγυρισε σιδηροδρομικῶς καὶ ἵστον κυρίου Θεοδώρῃ πηγαινέι βισκατικῶς.

Ἐ! τὴν ἐπῆρες; τὸν ῥωτοῦν καὶ μέσ' ἐστὶ μάτιον τὸν κυττοῦν, καὶ ἐκεῖνος εἶπε περυσθὺς πρὸς τὸν πιστὸν τῶσκέρι μὲ τόνον προσφωνήσεως περιπραδοῦς καὶ εὐστόχου ὅτι διπλῆν τοῦ Στέμματος ἐμπιστοσύνην χαίρει, τοῦ Βασιλέως δηλαδὴ, μὰ καὶ τοῦ Διαδόχου.

Καὶ ῥωτούσανε πολλοὶ μέσ' ἐστὸ σπῆτι μαζωμένους: τέτοιος λόγος τί δηλοῖ; τέτοιος λόγος τί σημαίνει;

Τότε δὴ καὶ ὁ Ζεὺς ὁ γέρος τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος, καὶ γλυκὰ τὸν φίλησε καὶ μαζὶ του μίλησε, καὶ εἶπε ἵστοις περιστῶτα, τοὺς Κορδονοπατριώτας:

Σὰς προτρέπω νὰ θαρρήτε καὶ ὅλα βρῖνουν κατ' εὐχὴν, ἀλλ' ἐν τούτοις γρηγορεῖτε καὶ μὲ σώμα καὶ ψυχήν.

Καὶ ποτὲ νὰ μὴ ξεχνάτε, φίλοι τοῦ Σανιδιογάννη, πῶς σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ μοναχὰ τὸ πατερό θαύματα θαυμάζονταν κάνει.

Τέτοια ποῦ λες συμβολικὰ καὶ ὀλίγον ἀλληγορικὰ εἶπε πρὸς φίλους σκυθρωποὺς ὁ Σανιδάργης ὁ παπποῦ.

Καὶ ἐχάρησαν χαρὰν πολλὴν παιδιὰ πατεροφορῶν, καὶ ἀνεκράξαν πρὸς τὴν Βουλὴν: ἀντίο Ἀεονάρα.

Καὶ οἱ Σκαρπινάτοι καὶ οἱ Μουγγοὶ τὰ ἔχασαν καὶ ἐκεῖνοι, καὶ ἐβάζανε καὶ στοίχημα πῶς τοῦτο τὸ δυστύχημα βεβαίως δὲν θὰ γίνῃ.

Πηλαλοῦσαν μακρομετόνια, πηλαλοῦσαν φαβορίταις, καὶ ἔβραζε τὸ καταφρόνιον τῶν Ρωμηῶν Ἐρξίστιον, καὶ ῥωτούσανε μακροβλῆτας μακροκίματας μακρογάρταις: τὴν ἐπῆρε, δὲν τὴν ἤγηρε; ...νάτις ντὶ κουστῖον.

Π.— Ποῖος τὸν Μῆτσο μας δὲν ψάλλει; σὲ γνωρίζω, Μῆτσο Ράλλη. Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν ὕψι βουληφόρον φλογεροῦ, σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν κόφι σωτηρίου πατεροῦ.

Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τῆς κόμης τοῦ βοστρύχου τοῦ χρυσοῦ, τὴν στακτιὰ ρεπούμπλικὰ σου καὶ τοὺς τῶσους μολοσοῦς. Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὰ μάτιον, ποῦ κινουνται φλογερά, καὶ τὸ μαῦρον τὸ σακκάκι, ποῦ σοῦ πάει μὲ χαρὰ. Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τῆς χάριος καὶ τῆς τῶσας λεβεντιαῖς, ποῦ τὸ Σύνταγμα θὰ σώσουν ἀπὸ τέτοιαις καταντιαῖς.

Φ.— Ποῖος τὸν Μῆτσο μας δὲν ψάλλει; σὲ γνωρίζω, Μῆτσο Ράλλη. Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὰ γέλοια καὶ ἀπ' τὰ λόγια ἵστον Βουλῆ, καὶ ἀπ' τὰ μέτρητα μουέλια, ποῦ βαπτίζεις, σὲβνταλῆ, καὶ ἀπὸ τάγματα κουμπάρων, ποῦ πηδῶν ἀπ' τὰ χωριά, καὶ εὐλογοῦν καὶ μακαρίζουν τὴν δική σου κουμπαραῖα.

Σὲ γνωρίζω σὺν κτυποῦσες τὴν κουδοῦνα τῆς Βουλῆς, σὲ γνωρίζομε καὶ τῶρα, πούσαι μέγας καὶ πολὺς, καὶ τὸ πρόγραμμα καὶ τοῦ γέρου γὰρ δικό σου τὸ πολεῖς.

Π.— Μόνος ἐστὸ Τακτὸ ἤγηγε μὲ ἄμαξα βασιλική, καὶ ἔχαφταν καμπόσοι μίγαιος ὡς ποῦ νῆλθες ἀπ' ἐκεῖ.

Μέσ' ἵστον Θεοδώρῃ τὸ σπῆτι κόσμως σπρωγνεται πολὺς γὰρ τὸν νέο Κυβερνήτη, ποῦ μίλει ἵστοῦς Βασιλεῖς.

Καὶ ἔσφωνίζαν κουμπάροι καὶ κουμπάρας σου πολλὰς τὴν διαλύσι πῶς ἤγηρε, μὰ δὲν θέλεις νὰ τὸ λές. Καὶ ἄλλοι ἔλεγον: δὲν τὴν ἤγηρε, μὰ σ' ἀρέσει νὰ γελάς, καὶ μὲ τοῦτα σου τάστατα τὰ σηκώματα μαζωλάς.

Φ.— Ἐκτύπησαν πολλοὶ τὰ στήθεα, ποῦ ἔπεριμεναν λαγούς, καὶ εἶδες καὶ ἔπαθες ἀλήθεια ὡς ποῦ νῆλθες ἵστοῦς.

Ὁ Μερλόπουλος ὁ πᾶνυ,
ρίκτης ρήτωρ τῆς Μετσόνης,
μέσ' ἀπ' τοῦ παπποῦ τῆ στάνη
βγαίνει τῆς Δικαιοσύνης.

Τίτλον ἔδωσες Συμβούλου
τοῦ γιατροῦ Φαρμακοπούλου,
μὰ τὸ φρόνιμο τάνῃσι τοῦ κυρίου Σκινιάκιζα
κατ' ἀρχὰς δὲν τὸν ἐδέχθη καὶ σ' ἐπότισε φαρμάκιζα.

Ὁ γιατρός ρητὰς ἀνῆλθ
νὰ παχθῆ μὲ τοὺς ἐν τέλει,
κι' ὁ λαὸς ἐσυγκινήθη
πῶς Ἰπούργημα δὲν θελεῖ.

Καὶ βαρὺς ἠκούσθη θρήνος
φιλοδόξων ἀτυχῶν,
κι' ἔμεινε κι' αὐτὸς κι' ἐκείνος
Ἰπουργὸς ἐπιλαχῶν.

Δυστυχεῖς! ... παρηγορία
τοὺς ἀπέμεινε σκληρὰ
πῶς θὰ τύχουν εὐκαιρία
καὶ θὰ πάρουνε σεφὰ.

Π.—Βλέπω τῶν ἐπιλαχόντων ἀτελείωτον γραμμὴν...
μὰ κι' ὁ Σάκκης τῆς Πολίτας, τοῦ παπποῦ Βενιαμίν,
ἔταν εἶδε πῶς ὁ γέρος γιὰ χατήρι τοῦ γιατροῦ
τὰς θυσίας τῶσαν χρόνων τὰς ἐξέχασε σχεδὸν

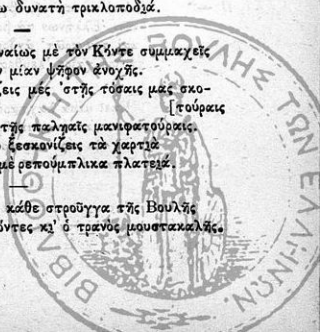
καὶ τὸν ἄφησε καὶ τώρα μέσ' ἰστά κρύα τοῦ λουτροῦ,
σάκκον ἔβαλε κι' ὁ Σάκκης καὶ ἰστην κεφαλὴν σποδόν,
καὶ δικαίως, ὅπως λέγουν, ἐν θυμῷ κι' ἀγανακτήσει
τὸν παπποῦ θὰ παραιτήσῃ.

Φ.—Γελά σου, Ράλλη, κι' ὕμνους δεῖξου κι' ἀπὸ 'μένα τὸν
[πεινώντα,
καὶ ἰστ' Ἀνάκτορα σὸν 'πῆγες μ' ἓνα πέταγμα γοργὸ
ἔλαβες γραφὴ μεγάλη τοῦ παπποῦλη γιὰ τὸν Νῶντα
νὰ τὸν κἀνης παραχρῆμα τῆς Παιδείας Ἰπουργό,
καὶ χωρὶς νὰ βγάλῃς λέξι ἰστ' ἠγέτη τὸν μεγάλο
παρεθύς ν' ἀνακληρώσῃς τὸν ἀνήψι τοῦ με τέλλο.

Τότε 'θύμισες πολὺ
κι' εἶπες γιὰ τὸν μπαμπαλῆ:
μὲ τάνῃσι καὶ τὸν Νῶντα μὰς ἐσκότισε, παιδιὰ,
καὶ θαρρὰ πῶς θὰ τοῦ βάλω δανατὴ τρικλοποδιὰ.

Π.—Σὲ γνωρίζω, ποῦ γενναίως μὲ τὸν Κόντε συμμάχησε
καὶ γυρεῖεις κι' ἀπὸ τούτων μίαν ψῆρον ἀνοχῆ.
Σὲ γνωρίζω, ποῦ μὰς βγάλεις μὲς ἰστῆ τῶσαις μὰς σκο-
[τούρας
ἀπ' τοῦ γέρου τὸ ζεμπίλι τῆς παλαιῆς μακροατοῦρας.
Σὲ γνωρίζω, ποῦ τοῦ γέρου ἔσοκάνεις τὰ χαρτιά
καὶ σκεπάζεις τὸ Κορόνι μὲ βεπομπλικά πλατεῖα.

Σὲ γνωρίζω, ποῦ μαγεύεις κάθε στρουγγα τῆς Βουλῆς
κι' εἶναι φίλος σου κι' ὁ Κόντες κι' ὁ τρανὸς μουστακαλλῆς.

Σὲ γνωρίζω ποὺ σερβίρεις τοῦ παπποῦ τὰ συναφῆ
κι' ἔβαν τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν καρδίαις παμψήφει.

Μὰ καὶ τούτῃ δὲν σοὺ φθάνει,
στύλε τοῦ Σκιδνογιάννη,
ἐπεὶ γὰρ νᾶσαι τῶρα 'στὴν σκανιό-Ρωμηοσύνην
Κυβερνητικῆς τοῦ Κουβέρνου, τοῦ Ταμείου τοῦ κενοῦ,
πρέπει σίγουρα νὰ χάρῃς τὴν τριπλὴν ἐμπιστοσύνην
τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Κορώνας καὶ τοῦ Παππακτασιοῦ.

Φ.— Μῆσα 'στὴ σταδιομυρία
μὴ βαλίτσα πέρνεις τῶρα,
καὶ πηγαίνει 'στους 'Ηλείους μὲ ρουφαῖαν ἀστραπῆς
μονοχῆς νὰ τοὺς τὰ 'πῃς

Σὲ γνωρίζω, ποὺ τοὺς βλέπεις καὶ τοὺς λὲς ὀρθὰ κορτὰ
νὰ 'συχάζουν καὶ ν' ἀφήσουν τὰ τετρίπια τῶν αὐτῶ.
Γιὰ 'συχάζετε, τοὺς φωνάζεις, ἄς σβυθοῦν φωτιαῖς καὶ λαύραις,
ρίγτε κάτω τὰ τουφέκια, τῆς παντιέρας σας τῆς μαύρας,
μὴ βραβεῖτε μὲς 'στ' αὐτὰ μακ τὰ γκα τοὺμα κκαπανακρὰ
κι' ἡ Μπακμπάσεν' ἄς λουράζῃ μ' ἕλα τ' ἄλλα σας χωριά.
'Στῆς φρονήσεως τὸν ὄρμον τὸ μολὸ σας ὀδηγῶ,
μὴ μοῦ δείχνετε σκανίδες, κι' εἶμαι σκανιδὰς κι' ἐγώ.

Λυπηθῆτε τὸ ταξεῖδι, τὸν ἰδρωτὰ καὶ τὸν κόπον,
κι' ἄς σας λείψῃ ἡ ἱστορικία...
μὴ πεποιθᾶτ' ἐπὶ Δέλτα κι' εἰς υἱὸς θνητῶν ἀνθρώπων,
οἱς οὐκ ἔστι σωτηρία.

Δεῖξάτέ μου καλοσύνην,
ἔνθακος γουπετῶ,
κι' ἀπὸ σας ἐμπιστοσύνην
μυρίφωνον ζητῶ.

'Ἐχω τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ Κορώνας καὶ Βουλῆς,
ἔλοι φίλον μὲ κκαλοῦν,
πλὴν αὐτὰ τί μ' ὠφελοῦν,
σὺν δὲν ἔχω τὴν 'δική σας, σταφιδαδες προσριλεῖς;

Μὴ θελήσετε τὰ κῶλα σὺν τὸν Κόντε νὰ τινάζω,
στάσου, Παππακτασιέ μου, πάψε πικρὸ τὸ σῦρε κι' ἔλα,
πρὶν ἀπόρτ εἰς τὰ σκυλιὰ μου καὶ τοὺς μούργους μου φωνάζω
κι' ἔψε σῶσε κομματιάσου τὴν χυτὴ σου φουσανελά.

Μὴ χαρρῆτε σὺν τῶν ἄλλων καὶ τὰ λόγια τὰ 'δικὰ μου,
μὴ κανέναν σας μὲ πινίρη,
ἄλλως τότε, σταφιδαδες, πέρνω τὰ λαγωνικά μου
καὶ πηγαίνω 'στὸ κουνήγι.

Π.— 'Ἀπ' τὰ πάτερα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ βραζεῖα,
καὶ σὺν πρῶτ' ἀνδρειομένη
χαίρε χαίρε 'λευθεριά.

'Ἐκεὶ μέσα λαχταροῦσε
ντροπισμένη, σκυθρωπή,
καὶ τὸν γέρο καρτεροῦσε
ἔβγα πάλι νὰ σοῦ 'πῃ.

Καὶ τὸ νέον Ἰπουργεῖον, ποὺ 'κουτούλησε τὰ στέρια,
τὸ 'ψηλάφρησε καὶ τοῦτο μὲ τὰ θῶ λευκὰ σου χέρια,
κι' ἀνεφώρησε 'στὸ κράτος: γὰρ χεῖρε, μὴ λυποῦ,
ἢ φωνὴ φωνῆ τοῦ Ράλλη, μὴ τὸ στόμα τοῦ παπποῦ.

Φ.— Ξαναβῆγες ἐπὶ ζύλων σὺν λευκῇ περιστέρῃ,
καὶ 'στὸ σπῆτι τῆς τελλῆς
τοῦ Συντάγματος Βουλῆς
δὲν ὑπάρχει μῆτε μέση, μῆτε κι' ἀρ' ἀριστερά.
Καὶ κραδαινόουσε κκαθρῆς σκαρταρῆς ἀπὸ τὰ γέλοια
μετ' ἔμου τοῦ Φακουλῆ,
ὅταν βλέπῃς ἐκεῖ μέσα νὰ δουλοῦν σὺν κοπέλια
τοὺς ὀλίγους οἱ πολλοί.

Π.— Σὲ γνωρίζω σὲ γνωρίζω μὲ τὸ νέον Ἰπουργεῖον,
Ξαναβῆγες ἀπὸ βόγγους κι' ἀπὸ στάσεις τῶν Πυργίων,
κι' ὑποκλίνει 'στὴν σκανίδα χαριέστατα τὸ γάντι
τοῦ γλεντζεῦ τοῦ Κερκυραίου καὶ τοῦ Κόντε τοῦ γαλάντη.

Σὲ γνωρίζω, Ξαναβῆγες, λευκοφόρα μὲ τὸ θέρος,
καὶ γλυκύτατος ὁ γέρος
σὺν χαλβῆς τοῦ Στεριάδη καὶ τοῦ Μπαϊράμ-Μπαμπᾶ
εἰς τοῦ Τράκα του τὴν κλάρα τριπαιουχοῦ ἀκουμπᾶ.

Φ.— Ὅλοι γλύκα, μέλι γάλα, καὶ λογάκια ζαχαρένια,
καὶ τῶν μὲν οἱ δὲ χαιδεῖτον τὰ μουστάκια καὶ τὰ γένεμα.
Μῆτε λέοντες βρουῶνται, μῆτε λυσασμένοι σκύμωι
δείχνουν ὄρεϊν ὠμῆν,
ὄλ' αἱ ποιμνὰ μίκα ποιμνῆ
κι' ἕνας Ράλλης ὁ ποιμνῆ,
τὸ δὲ Ράλλιον βραβεῖον ὅπως 'στάς Ἀρσκακιάδας
ἀπομένετα κι' εἰς ἕλας τῆς Βουλῆς τὰς Ἐστιαδάς.

Π.— Σὲ γνωρίζω, ποὺ σμίγεις τῆς ἐληκίς μὲ τὰ κορδόνια,
κι' ἔτοιμάσου, Φακουλῆ μου, νὰ τῆς φῆς μὲ δρὸ κκαρόνια.

Ἐν ὅλως ἰδιαίτερον
πρὸς ἄγνωστον ἡμέτερον.

Ἐν μέσῳ τῆς πολιτικῆς ἀνάρας κι' ἀγωνίας
ἐκπαρῶμεν ἀπὸ ψυχῆς θερμὰς εὐχαραστῆσεις
'στὸν φίλον μας τὸν ἄγνωστον τὸν ἐκ τῆς Ρουμανίας
δι' ὅσην τρέψ' ὑπόληψιν 'στοῦ Φακουλῆ τὰς ρήσεις.
Κι' ἐμεῖς θὰ προσπαθήσωμεν μὲ ζῆλον φλογερὸν
νὰ τὸν εὐχαραστῆσωμεν εἰς πρίποντα καιρῶν.

Καὶ καμπόσιαι ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἄγγελιαίς.

Μὲ θερμὰς εὐχὰς κκαμπόλλους καὶ δωρημάτα πολλὰ
ἐνομφεῦθῃ κι' ἡ Καλλιόπη τοῦ γνωστοῦ Σμιγδαλά,
πούχει κι' ἀρετὰς καὶ κάλλη
κι' εἶναι φίνο αμινδαλί,
μὲ τὸν νέον τῆς προῦδου Ζαχαρίαν Κομινόν,
ἔμπορον ἐκ τῶν ἀρίστων κι' Ἑλλήν' Ἀδστρακλιανόν.

Σῆκος, καύμενε Φακουλῆ, καὶ τὸ κορμί σου εἶσαι,
'πές μου, μαρῆ, ποὺ ράβεται γὰρ νὰ σοῦ 'πᾶ ποὺς εἶσαι.
'Ἐγὼ 'στοῦ Γεωργίου ράβωμι τοῦ Παππακτασιάνου,
ὅπου τὸ γούστο 'γνωρίσε καθεῖς πρωτευσσιάνου,
κι' εἶναι μὲ δίπλωμα, κκαθιά, κόπτης καὶ ράπτης πρῶτος
κι' ἀπὸ πολλοὺς ἡ τέχνη του διακαλεῖτ' εὐγλώττωι,
ἀλλ' ἔχει καὶ Κατάστημα κομψότητος πολλῆς
καὶ λέγεται καὶ ροχαγιάλ, τοῦτέστι τῆς Αὐλῆς.
Καὶ σὲς κκαληνοκτιζόμεν, πέπετε κομηθῆτε,
κι' ὀλίγον ὕπνον πάρετα κι' ἀμέσως σκακωθῆτε,
καὶ 'στοῦ κύρ Γεωργίου τρέπετε νὰ κόμπετε Ξανὰ
τὰ ροχα τὰ περιφίμα τὰ κκαλοκαιρινά,
πάρτε καὶ τὸ κκαμέρι σας κι' ἀρζῆν κοντὰν πληρώσατε
καὶ σῦρτε 'στὸν περικότα γὰρ νὰ τὰ κκαμκρῶσατε.